

*Віктор ГРОМОВИЙ,
освітній експерт, заслужений вчитель України
блог, портал «Освітня політика», 05.06.2016 р.*

Навколо реформування освіти: прорив у майбутнє чи «бег на месте общепримирающий»

Система освіти здатна точково змінюватись. Проте без активізації «сил змін» внизу, появи масового громадського руху за реформи, інфільтрації (просочування) реформаторів усередину системи на операційному рівні (біля керма окремої школи чи ВНЗ) ці зміни будуть частковими і замалими, щоб мати трансформаційний ефект для всієї країни.

Якщо реформатори у владі і громадянське суспільство не дотиснуть до незворотної точки змін, «вікно можливостей закриється» і після цього система освіти зависне між минулим і майбутнім, без чітких часових рамок трансформації.

Звісно, рухають освітні реформи конкретні люди. Хочеться вірити, що ми таки маємо цей необхідний мінімум людей в освіті. На жаль, в Україні багато справжніх лідерів освіти відійшли від процесу «лупання сієї скали» через втому від багаторічної «марної праці», відчуття відсутності політичної волі до справжніх змін, низької зарплати тощо.

Найчастіше ми помиляємось, пов'язуючи зміни в освіті із владою (приймуть новий закон, направить МОН нове положення...) чи персонами при владі (от зараз новий міністр започаткує щось нове) (*тут і далі виділення наше. - Ред.*). Хтось там, нагорі, має нарешті подбати про появу іншої школи. А там, нагорі – опиняються звичайні, часто випадкові, люди із власними інтересами, страхами, недоліками, стереотипами...

Зміни в будь-якій сфері зазвичай починаються тоді, коли в з'являється хоча б 7-8% людей, які думають інакше і не запитують "Хто започаткує зміни на краще?". Вони самостійно шукають відповідь на питання "Що я можу зробити, щоб було краще в тому навчальному закладі, в якому я зараз працюю?".

Звісно, пасивна більшість переважає над активною меншістю, тому зміни такі повільні. Активна меншість визначає напрямок змін, а пасивна більшість визначає темп руху до нової освіти України. Проблема в тому, що зараз пасивна більшість не знає, куди рухається вітчизняна освітня система, тому вважає, що все рухається в неправильному напрямку, розчарована відсутністю позитивних результатів від «бега на месте общепримирающего».

Тому люди, які можуть стратегічно мислити та здатні очолити стрімкі зміни в освіті, перш за все мають запропонувати привабливе інтегральне бачення майбутнього нашої освіти. **Основа такого бачення вже напрацьована** (*Дорожня карта освітньої реформи (2015-2025). – Ред.*). Тепер треба надати цьому баченню офіційного статусу (наприклад, схвалити колегією МОН) і донести його до пасивної більшості в якості «світлого майбутнього» нашої освіти.
